

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ἕως τὸ κατ' ἔξοχὸν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ἕως ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΛΩΤΗΣ

ἘΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμὰς 80. Ἐξέμνητος
 δραχμ. 45. Τριμηνίος δραχμ. 25.
 ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατηρ. 50.—
 Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὄλων ἐν γένει
 τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
 Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
 δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουθήμετου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐβριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 34ος

Ἐν Ἀθήναις, 30 Ἀπριλίου 1927

Ἔτος 49ον.—Ἀριθ. 22

ΜΟΚΟΚΟ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL]

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἡ μικρὴ τῆς φαντασία ἦταν ἀνή-
 συχη μέσα στὸ μισοσκότεινο καμαρά-
 κι τῆς. Οἱ νυχτερινὸι θόρυβοι τοῦ με-
 γάλου Παρισίου, οἱ ῥόδες τῶν ἀμαξῶν,
 οἱ τρόμπες τῶν αὐτοκινήτων, τὸ βουχ-
 τὸ τῶν λεωφορείων, ἔφταναν συγχυ-
 σμένοι καὶ γιόμιζαν τὸ κεφαλάκι τῆς
 χίλιους παράξενους φόβους.

Ὡ, πῶς πεθυμοῦσε τώρα τίς γαλή-
 νινες καὶ οἰσιπηλὲς νύχτες τῆς Ἀφρι-
 κῆς! Τί τρέλλα κι' αὐτή, ν' ἀφίσει τὸν
 ὄρατο τῆς τόπο γιὰ νὰρθεὶ νὰ μάθει τὸν
 περίφημο αὐτὸ πολιτισμὸ! Χαρά στον!

Ἐνα πέλαγος ἀπὸ σπῆττα, ἔπου χι-
 λιάδες, ἄνθρωποι ἦταν ἀπασχολημένοι
 πῶς νὰ κερδίσουν χρήματα.

Καὶ γιὰ νὰ τὰ κερδίσουν αὐτὰ τὰ
 χρήματα, πολλοὶ δὲν ἐδίσταζαν μπρο-
 στά στην ἀπάντη καὶ στὸ ἐγκλημα...

Οἱ θλιβερὲς αὐτὲς σκέψεις τῆς Ἰσὲ
 κόπηκαν ἀπὸ τὸ θόρυβο τῆς πόρτας τοῦ
 ξενοδοχείου ποὺ ἔκλεινε.

— Ἀ, εἶπε, ἦρθε ὁ Ποῦμ-Ποῦμ!

Ἰστερ' ἀπὸ λίγα λεπτά, εὐθὺς μό-

λις ὁ Ἡρακλῆς καὶ ὁ Αὔ-
 γουστος πῆγαν στὰ δωμά-
 τιά τους, ἡ Ἰσὲ ἀκουσε
 ἕνα ἐλαφρὸ πάτημα, ποὺ ἀ-
 νέβαινε τέσσερα-τέσσερα τῆ
 σκάλα τῆς καμαρούλας τῆς.

Ἦταν ὁ Ποῦμ-Ποῦμ, ἀλ-
 λά ἕνας Ποῦμ-Ποῦμ ποὺ
 τρόμαξε νὰ τὸν γιωρῖσει.
 Τὸ πρόσωπό του ἦταν κά-
 τασπρο σὰν τοῖχος, τὰ χεῖ-
 λια του βαμμένα κατακόκ-
 κина καὶ κάτω ἀπὸ τὸ παλ-
 τὸ του, φαινόταν μιὰ φορε-
 σιὰ παλιάτσου, κόκκινη καὶ
 πράσινη μὲ γαλόνια χρυσά.

— Μὴ φαβάστε, μικρού-
 λα δεσποινίς, εἶπε σιγὰ ὁ
 καλὸς ἄνθρωπος. Δὲν κάθη-
 σα νὰλλάξω πρῶτα γιὰ νὰ
 μὴν ἀργήσω περισσότερο.

Ἰστερα, ἔκλεισε καλὰ
 τὴν πόρτα, χοροπήθησε δυὸ-τρεις φο-
 ρές, — γιὰτὶ ὁ Ποῦμ-Ποῦμ, ἔποια ἔγνοια
 κι' ἂν εἶχε στὸ κεφάλι, δὲν ξεχνούσε τὸ
 ἐπάγγελματό του, — καὶ ρώτησε:

— Λοιπόν, τί συμβαίνει; .. Εἶμαι
 ἔλος αὐτιά!

Ἀμέσως ἡ Ἰσὲ ἀρχισε νὰ τοῦ διη-
 γῆττι τί εἶχε ἀκούσει νὰ κουβεντιά-

Ἔχασε τὸ γραμματάκι κάτω ἀπ' τὴν πόρτα
 τοῦ Ποῦμ-Ποῦμ. (Σελ. 182, στ. β')

ζουν ὁ Πατατούκας μὲ τὴν κυρὰ-Γρίπω.
 Ὅσο προχωροῦσε ἡ διήγησή τῆς, τὸ
 πρόσωπο τοῦ παλιάτσου φανέρωνε τὰ
 αἰσθηματὰ του τόσο καθαρά, ὥστε δὲν
 εἶχε ἀνάγκη νὰ πεῖ λέξη.

Στὴν ἀρχή, χαμογέλασε πονηρὰ σὰν
 ἕνας ποὺ βλέπει νὰ ἐπιβεβαιώνονται οἱ
 ὑποφίες του, ὕστερα, δταν ἡ Ἰσὲ ἔ-
 φτασε στὴν ἱστορία τοῦ δικ-
 μαντιοῦ, φάνηκε ἀνήσυχος καὶ
 τέλος, δταν ἀκουσε τὴν ἀνή-
 θικη συμφωνία ποὺ εἶχαν κά-
 νει οἱ δυὸ συνένοχοι, τὸν ἔ-
 πιασε ὁ θυμὸς.

— Ἀο! εἶπε, πνίγοντας τὴ
 φωνή του... Αὐτὸς ὁ κύριος
 Πατατούκας, τί μεγάλος λω-
 ποδύτης!

Ἐαφνικὰ ἔμωε, ἐπειδὴ εἶδε
 ὅτι τὸ παιδί τρόμαξε μὲ τὴν
 ἐκφραση τοῦ προσώπου του,
 ἀρχισε νὰ γελᾶ καθουχαστι-
 κά καὶ εἶπε:

— Ἡ μικρούλα δεσποινίς
 δὲν πρέπει νὰ φοβάται. Ὁ
 Ποῦμ-Ποῦμ εἶναι ἐδῶ, καθὼς
 καὶ ὁ Αὔγουστος κι' ὁ χον-

«Ὁὶ τὸν πνίξω αὐτὸν τὸν Πατατούκα, ἂν δὲν μοῦ δώσῃ ἀμέσως τὸ πρᾶσινο διαμάντι τοῦ Μοκοκό!»

τρός Ηρακλής. "Ολοι εμεις θα σας φυλάξουμε από τον κακό Πατατούκα... Τώρα πρέπει να κάνει νάνι ή μικρούλα κι' αβριο, με το καλό, τα ξαναλέμε... Καληνύχτα της παρέας!

"Ο καλός παλιάτσος έφυγε, αφού έσφιξε φιλικά το χέρι της Ίσλέ, που ήσυχη τώρα πιά, έπεσε κι' αποκοιμήθηκε βαθειά.

Την άλλη μέρα, σηκώθηκε τη συνηθισμένη της ώρα κι' έκαμε τις δουλειές της, σά να μ'ην έτρεχε τίποτα. Μάλιστα, φρόντισε να μ'ην πει λέξη στο Μοκοκό, που χασομερούσε τεμπέλικα στην κουζίνα, περιμένοντας την ώρα του φαγητού.

Μετά το φαγητό όμως, σε μια στιγμή που η κυρά-Γρίπω είχε βγει απ' την τραπεζαρία, η Ίσλέ, καθώς σήκωνε το τραπέζι, άκουσε τον Πούμ-Πούμ να λέει σιγά-σιγά στους φίλους του:

— Μή φεύγετε, έχω να σας πω για υπόθεση σπουδαία. Αλλά πρέπει να μη μάς άκουσει η γριά.

— Δύσκολο αυτό! είπε ο Ηρακλής.

— Τώρα πώς να την ξεφορτωθούμε; είπε πάλι ο Πούμ-Πούμ, γυρεύοντας με το νού του ένα τρόπο.

Μά τότε η Ίσλέ μπήκε στη μέση.

— Εύκολο, είπε. Θα τα καταφέρω εγώ!

Η μικρή ανέδθηκε γρήγορα στην κάμαρά της και πήρε από ένα συρτάρι του κορμιού ένα κομμάτι από καλάμι μπαμπού, που καθώς θυμάστε τόχει πάρει όταν έφυγε απ' το Άκουτονάρ.

Υστερα κατέθηκε πάλι στην τραπεζαρία, όπου έμπαινε η κυρά-Γρίπω φέροντας τον καφέ.

Η κόρη του Μαιού τη βοήθησε να μοιράσει τα φυλλάκια. Μά τη στιγμή που της έδινε το δικό της, έριξε με τρόπο μέσα μερικές σταγόνες απ' το υγρό που είχε το καλαμάκι.

Το πονηρό μάτι του Πούμ-Πούμ πήρε αυτή την κίνηση κι' ο παλιάτσος περίμενε το αποτέλεσμα με κάποια ανησυχία.

Το αποτέλεσμα αυτό ήταν γρήγορο.

Μόλις η γριά ήπιε τον καφέ της, τα μάτια της άρχισαν να κλείνουν και το κεφάλι της, αφού έταλαντεύθηκε δυο-τρεις φορές, τέλος έγειρε βαρύνοντο στο στήθος της.

— Τι έπαθε η γριά; ρώτησε ο Πούμ-Πούμ.

— Τίποτα, απάντησε ήσυχια η μικρή... Κοιμάται.

— Μά τί της έρριξε μέσα;

— Το ναρκωτικό... Το φάρμακο του μπαμπού-Μαιού.

— Διάβολο! έκαμε ο Πούμ-Πούμ, δείχνοντας τη γριά που δε σάλευε καθόλου κι' ήταν σαν πεθαμένη... Κάνει δουλειά, βλέπω, αυτό το φάρμακο!..

"Ο Μοκοκό κοίταζε περίεργα αυτή τη σκηνή, και μόλις αποκοιμήθηκε η γριά, ρώτησε την Ίσλέ στη γλώσσα τους:

— Γιατί της έρριξες το φάρμακο;

— Τώρα θα ιδεις απάντηση η Ίσλέ. Και γυρίζοντας στον παλιάτσο, είπε:

— Τώρα, κύριε Πούμ-Πούμ, μπορείτε να μιλήσετε ελεύθερα... Η κυρά-Γρίπω θα ξυπνήσει το λιγότερο σε μια ώρα.

— Μας είναι αρκετή! φώναξε ο παλιάτσος

Κι' άμέσως άρχισε να μιλεί σε πολλή καλή γαλλική. Γιατί ο Πούμ-Πούμ ήτανε σοδαρός όταν ήθελε και μιλούσε άρατα και έκφραστικά σά δικηγόρος.

— Φίλοι μου, είπε, πρέπει να σας ανακοινώσω, ότι τα δυο αυτά παιδιά μέλλουν να πέσουν θύματα αυτού του κανάγια που θνομάζεται Πατατούκας.

"Ο φίλος μάς ξεγέλασε και μάς υποσχέθηκε χρήματα για να κάνουμε το δάσκαλο στον πρίγκιπα Μοκοκό. Η αλήθεια είναι ότι ήθελε να μάς κάνει συνανόχους σε μια κλοπή κακοηθέστατη.

Έδώ ο Ηρακλής σηκώθηκε άπάνω θυμωμένος:

— Τόλεια εγώ, φώναξε με τη δυνατή φωνή του, ότι αυτό το υποκείμενο, τον τελευταίο καιρό, δεν ήταν παστρικό.

— Με ποιά δικαίωμα, είπε κι' ο Αύγουστος, κρατάει τα παιδιά φυλακισμένα εδώ μέσα;

"Ο Μοκοκό είχε πλησιάσει την Ίσλέ, κι' άκουε την συζήτηση.

Απ' την άλλη μεριά, ο Πούμ Πούμ διηγήθηκε στους φίλους του τα σχέδια του Πατατούκα και τις συμφωνίες του με την κυρά-Γρίπω και τελείωσε έτσι:

— Είμαι βέβαιος, ότι θα συμφωνήσετε μαζί μου. Πρέπει να προστατεύσουμε τα παιδιά, που βρίσκονται σ'ανάξια χέρια αυτού του λωποδύτη.

(Ακολουθεί)

ΜΟΝΑΞΙΑ

Τα κουρασμένα της κομπιλά πηγαινοφέρνει άποψη ήσυχα ή μελαγχολική βαρκούλα στο λιμάνι. "Ο φλόιστος στον έρημικό γιαλό σιγοθρηνεί κι' είν' ο βαρκάρης μοναχός μέσ' στη βαρκούλ' άπόψε.

Βαπόρι πιά δεν έρχεται, βαπόρι πιά δε φεύγει! κι' είναι τα ξάρτια άσάλευτα και σά ζωγραφισμένα, κι' είν' όλ' άθωα, έρημικά τρυφά μου, και γώ σαν το βαρκάρη μοναχός μέσ' στην ψυχή μου άποψε.

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΑΕΦ (Βραδείον Νοηπέ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΡΕΙΔΙ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

"Η βύδρα ούτε καν έγύρισε το κεφάλι της κατά το ποτάμι.

— Δεν είν' η πρώτη φορά που σε αντάμωσα, κυρά Μαριώ, είπε, και ξέρω πώς αρχίζεις όταν θέλεις ν' άρπάξης ένα ξένο ψάρι.

"Η βύδρα, όπως άλλωστε κι' όλες οι ζμοιές της, έγύριζε από τον ένα τόπο στον άλλον. Είχε λοιπόν πάει πολλές φορές ως τη λίμνη Μόμπζες και είχε ξανακουαντήσει την κυρά-Μαριώ.

— Ά, εσύ είσαι Βουτηχτή; είπε η άλεπού χαρούμενη, γιατί ήξερε ότι αυτή η βύδρα ήταν καλός και άξιος κολυμβητής. Τότε δεν μου φαίνεται παράξενο που ούτε καν ρίχνεις μια ματιά στις άγριόχηνες, γιατί δεν είσαι άξιος να τις φθάσης.

"Η βύδρα όμως που θεωρούσε τον εαυτό της ικανό να παράση και τον πιό άγριο καταρράκτη, πειράχτηκε όταν της είπε η άλεπού ότι δεν ήταν άξια να φθάση ως τις χήνες. Κοίταξε κατά το ποτάμι και, μόλις έδε τις άγριόχηνες, έπεσε μέσα στο νερό.

"Αν είχε προχωρήσει περισσότερο ή άνοιξη κι' είχαν έρθει τα άηθόνια, σίγουρα και θα τραγουδούσαν επί πολλές νύχτες την πάλη του Βουτηχτή με το ποτάμι. Γιατί πολλές φορές τη βύδρα την παράσταν τα κύματα, πολλές φορές την πέταξαν μακριά, εκείνη όμως κολυμπούσε όλοένα και όλοένα προχωρούσε περισσότερο.

"Η κυρά-Μαριώ δεν έχανε τη βύδρα από τα μάτια της. Την είδε που πλησίασε τις άγριόχηνες και μάλιστα της φάνηκε πώς θέλησε ν' άρπάξει μία. Έξαφνα όμως, έβαλε η βύδρα μια άγρια φωνή. "Η άλεπού την είδε που έπεσε με την πλάτη στο νερό και που τα κύματα την στριφογύρισαν σαν να ήταν κανένα στραβό γατάκι. Την ίδια στιγμή χτύπησαν οι άγριόχηνες τα φτερά τους με όρμη. Σηκώθηκαν όλες ψηλά και πέταξαν μακριά απ' το ποτάμι.

Σε λίγη ώρα βγήκε και η βύδρα απ' το νερό. Δεν είπε ούτε μια λέξη, άρχισε όμως να γλύφει το μπροστινό της πόδι. Όταν όμως άρχισε η κυρά-Μαριώ να την περιελά για την άποτυχία της, δεν μπόρεσε πιά να κρατηθή.

— Άδικα με περιελάς, κυρά-Μαριώ, της είπε. Έγώ είχα φθάσει ως τις άγριόχηνες κι' ήθελα μάλιστα ν' άρπάξω μία. Έξαφνα όμως πήδησε ένας παπιρίγκος τόσος-δά και μου τρύπησε μ' ένα άσουλέρο πράγμα το πόδι. Αυτό με πόνεσε τόσο πολύ, ώστε έχασα άμέσως την ίσαροπρία κι' έπε-

σα στον ποταμό. Γι' αυτό δεν μπόρεσα.

Δεν χρειάστηκε να εξακολουθήσει. "Η άλεπού βρισκόταν κιόλας μακριά.

"Η Άκκα πετούσε με τις άγριόχηνες, γυρεύοντας ένα μέρος για να μπόρουν να κοιμηθούν. Γι' α καλή τους τύχη το φεγγάρι ήταν ψηλά στον ουρανό κι' έτσι μπόρεσε να βρή ένα άλλο μέρος που ήξερε πώς ήταν κατάλληλο για' αυτές κι' άσφαλισμένο. Πέταξε πέρα απ' το ποτάμι: κι' από τον καταρράκτη. Λίγο νοτιότερα από την πόλη Ράννεμπυ, κοντά στη θάλασσα, είναι οι Ιαματικές πηγές του Ρέννεμπυ με τις έκκαταστάσεις των λουτρών και τα μεγάλα ξενοδοχεία. "Όλα αυτά τα κτίρια τον χειμώνα μένουν έρημα κι' άδεια. Αυτό το ξέρουν τα πουλιά, κι' όταν είναι κακοκαιρία, γυρεύουν καταφύγιο κάτω από τις βεράντες και στα μπαλκόνια των ξενοδοχείων. Σ' ένα τέτοιο μπαλκόνι κατέβηκαν και κούρνιασαν οι άγριόχηνες και κατά τη συνήθειά τους, αποκοιμήθηκαν άμέσως. "Ο Νίλς άπεναντίας δεν ήταν δυνατό να κοιμηθή, γιατί δεν τολμούσε να χωθή κάτω από τη φτερούγα του χήνου του. Έκει μέσα στα πούπουλα και στα φτερά, δεν θάδλεπε τίποτα και δεν θάκουγε καλά. Κι' έτσι δεν θα μπορούσε να φυλάει το χήνο του, κι' αυτό ήταν το σπουδαιότερο για' αυτόν. Και τί καλά που ήταν άγρυπνος και πριν κι' έτσι μπόρεσε να τον γλυτώσει κι' από την βύδρα κι' από το κουνάβι. "Όχι, ως έμενε άγρυπνος όλη τη νύχτα. Δεν έπρεπε να κοιτάζει τον εαυτό του, αλλά τον χήνο του.

Αυτά συλλογιζόταν ο Νίλς, όταν εξαφνα άκουσε ένα άγριο και πένθιμο ούρλιασμα που τον έκανε να πεταχθή τρομαγμένος. Κι' όταν κοίταξε κάτω απ' το μπαλκόνι, είδε στο φώς του φεγγαριού μια άλεπού που είχε το κεφάλι σηκωμένο προς την μεριά όπου βρισκόταν οι χήνες. Γιατί η κυρά Μαριώ είχε πάλι πάρει τις χήνες από πίσω. Σαν είδε όμως πώς με κάθε τρόπο της ήταν άδύνατο να φθάση ως εκεί που είχαν κουρνιασει, άρχισε να ούρλιαζε απ' το θυμό της κι' απ' τη λύπη της.

"Ακούγοντας η Άκκα το ούρλιασμα αυτό, ξύπνησε και μ' όλο που μέσ' στο σκοτάδι δεν ήταν δυνατό να διακρίνη τίποτα, της φάνηκε πώς γνώρισε τη φωνή της κυρά-Μαριώ.

— Εσύ 'σαι, κυρά-Μαριώ, που κάνεις έτσι; ρώτησε.

— Ναί, είπε η άλεπού, ήθελα να σας ρωτήσω πώς τα καταπεράσατε άπόψε.

— Θέλεις να πής ότι εσύ μάς έστειλες το κουνάβι και τη βύδρα;

— Δεν είναι σωστό να ρνεύεται κανείς μια καλή του πράξη, είπε η άλε-

πού. Έκείνο που μου κάνατε θα σας το πληρώσω. Και δεν θα θεωρήσω τον εαυτό μου ίκανοποιημένο ενόσω και μια έστω από σας βρίσκεται άκέρμη στη ζωή. Θα έρχομαι όλοένα από πίσω σας, έστω κι' αν πρόκειται να γυρίσω όλη τη χώρα.

— Σκέψου όμως, κυρά Μαριώ, αν είναι σωστό αυτό το πράγμα, εσύ που έχεις νύχια και δόντια, να πολεμάς έμας που δεν έχουμε τίποτα σχεδόν για

να όπερασπίσουμε τον εαυτό μας. "Η άλεπού ενόμισε ότι η Άκκα έιπε αυτά τα λόγια από φόβο και της απάντησε άμέσως:

— Άν μου δώσης, Άκκα, έκείνον το μικρό που βρίσκεται μαζί σας και που με πείραξε τόσο πολύ, τότε θα κλείσω ειρήνη μαζί σας και δεν θα κάνω ποτέ πιά κακό ούτε σε σένα, ούτε στο κοπάδι σου.

(Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΕΟΥΛΑ

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ ΑΡΧΙΛΗΣΤΑΡΧΟΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

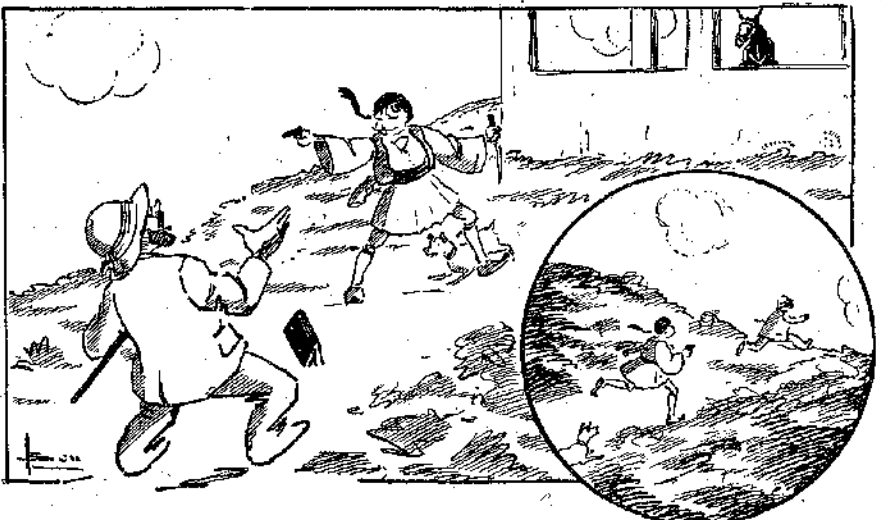
ΚΒ'

"Ο κύρ-Άμβρόσιος, φοβισμένος κι' άναποφάσιτος, — να προχωρήση ή να γυρίση πίσω; — στεκόταν άκόμα και κοίταζε, όταν ο αρχιλήσταρχος πήδ εξαφνα το πεζούλι και του πέφτει μπροστά.

— Στον τόπο! του φωνάζει με χοντρή φωνή, προτρίνοντας και το ψευτοπιστόλι του. Μην κουνήθης γιατί σ' έφαγα!.. Είσαι αϊχμάλιός μου!

Την ίδια στιγμή πήδ κάτω γαυγίζοντας κι' ο Σπίθας. Οι άλλοι, από μέσα, εξακολουθούν τις σφυριγματιές.

"Ο κύρ-Άμβρόσιος απ' το φόβο του παγώνει, τρέμει και δε βγάξει μιλά. Καθώς είναι και κοντός, βλέπει το Μπέμπη με το ψεύτικο μoustάκι μπροστά του σά γίγαντα. Κι' εκείνο το πιστόλι που το παίρνει για' αληθινό;.. κι' ε-

κείνο το σκυλί που φαίνεται έτοιμο να τον κατασπαράξη;.. κι' εκείνοι οι άλλοι που σφυρίζουν όλοένα;.. "Ω, δεν του μένει άμφιβολία του κακόμοιρου πώς έπεσε σε μια μεγάλη και φοβερή λησασυμμορία, δρογή Θεού, που έκαμε τον Προφήτη 'Ηλία λημέρι της. Και δεν βλέπει άλλη σωτηρία παρά τη φευγάλα.

Έκει δίπλα του, άρχίζει έν' άλλο μονοπάτι, πιό στενό. "Ο έκκλησάσης ξερει καλά εκείνα τα κατατόπια. Και πάντα χωρίς μιλά, όπισθοχωρεί σιγά-σιγά δυο βήματα και, ξαφνικά, πήδ στο μονοπάτι εκείνο κι' άρχίζει να ροβολά τον κατήφορο. "Ορμά ξεπίσω του κι' ο Μπέμπης, φωνάζοντας στους άλλους:

— "Ο έχθρός φεύγει! Κυνηγάτε τον!..

Μά ούτε ο Φούσκας άποφασίζει αυτή τη φορά να κουνηθή, ούτε η Φεβρονία. "Ο αρχιλήσταρχος μένει μοναχός με το σκυλό του. Μά κι' ο Σπίθας δεν είναι κανένα λαγωνικό. Άνά να τρέχει μπροστά, τρέχει πίσω απ' τον άφέντη του. Κι' ο φόβος δίνει φτερά στα ατροβά πόδια του έκκλησάση. Και το μονοπάτι εκείνο, άπόρημνο, είναι πολύ δύσκολο για τον άμάθητο Μπέμπη.

"Έτσι ο έχθρός του φεύγει. "Ο Μπέμπης τον χάνει στα κατσάβραχα και στα σκοτεινά. Και καθώς γυρίζει μια στιγμή και βλέπει πώς δεν τον ακολουθεί κανένας, φοβάται κι' ο ίδιος να προχωρήση στην κακοτοπιά περισσότερο.

Κι' ανεβαίνει πίσω στο λημέρι. (Ακολουθεί) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΩ

ΚΟΗΜΗΤΗΡΙΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΙΑ ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Αγαπητοί μου,

ΥΠΗΡΕΤΗΣ μου έφερε στο γραφείο ένα γραμματάκι, λέγοντας πως ο άνθρωπος που μου το έστειλε, περίμενε απάντηση απέξω. Τό ανοίξα γρήγορα και το διάβασα: Με ρωτούσε ταπεινά αν μπορούσε κάποιος να φθάσει ως έμένα, να με ιδεί και να μου μιλήσει για λίγα λεπτά... Έπρεξε έξω και βρήκα στο άντρο ένα νέο που φαινόταν σαν εργάτης μά και σά μαθητής... Έσώ με ζήτησες;... Μάλιστα... Και τ' είν' αυτά που μου γράφεις;... Δεν χτυπούσες την πόρτα μου; Θάκουγες ένα «έμπρός», θάμπαινες, θά μ' έδλεπες και να μούλεγες τι θέλεις... Έλα μέσα, παιδί μου! Με ακολουθούσες εκπληκτος και συγκινημένος... Δεν ήξερα, έτραύλιζε με συγχωρείτε... άλλω όπου άλλου πήγα... πούθενά δεν μ' έδέχτηκαν έτσι... Έδώ, βλέπεις, είναι λιγάκι διαφορετικά... Λέγε μου... Τόν πήγα στη σάλα, έπειδή στο γραφείο μου εκείνη την ώρα είχα φίλους, και περίμενα να μου μιλήσει... Αλλά ο νέος έδισταζε άκόμα. Και για να τον έναρμόνω: Μή γράφεις; τον ρώτησα. Μήν έχεις να μου δώσης τίποτα για να... Όχι, όχι! μ' έκοψε ζωνηρά. Δεν γράφω. Θέλω να γράψω, αλλά... για να γράψω κάποτε, πρέπει πρώτα να μάθω γράμματα... Και για να μάθω γράμματα, να έξασκολούθησ και να τελειώσω τις σπουδές μου... πρέπει... χρειάζονται... Γι' αυτό πήγα σε τόσους και τόσους... αλλά μ' έδιωξαν όλοι! Έγώ δεν θά σε διώξω, έννοια σου. Αλλά τί θέλεις;... Χάριστε μου... πέντε λεπτά. Πρέπει να σάς διηγηθώ την ιστορία μου. Και μου τή διηγήθηκε. Περιστάσεις της ζωής, από τις συνηθεισμένες, τον άφησαν στον κόσμο φτωχό και πανέργημο. Στη μικρή πόλη που βρισκόταν, για να μπορεί να σπουδάσει στο Γυμνάσιο, αναγκάσθηκε να γίνει κουλουροπόλης. Οι συμμαθηταί του είχαν συγκινηθεί και μόνο απ' αυτόν άγόραζαν τά κουλούρια τους. Έτσι μπορούσε να κερδίσει δέκα, δεκαπέντε δραχμές την ήμέρα και να ζή τη διπλή αυτή ζωή του μαθητή και του κουλουροπόλη. Ούτε θά γύρευε τίποτα περισσότερο, αν τά πράγματα έξακολουθούσαν έτσι. Αλλά, δυστυχώς, άλλαξαν. Τά παι-

διά των σχολείων, στη μικρή πόλη, έχασαν σιγά-σιγά τον πρώτο τους ένθουσιασμό για τον μαθητή-κουλουροπόλη: δεν άγόραζαν πιά άποκλειστικά απ' αυτόν τά κουλούρια τους. Κι' ο φτωχός νέος δεν μπορούσε πιά να κερδίσει όστ' έκείνους τις δέκα, δεκαπέντε δραχμές τις άπαραίτητες. Τι να κάμει; Να πιάσει άλλη εργασία, να φήσει τις σπουδές του για να ζήσει; Αδύνατο! Τά γράμματα ήταν πιά ή ζωή του. Αν του έλειπαν, θά πέθαινε. Και σκέφθηκε κάτι άλλο: Να ιδρύσει εκεί ένα μαθητικό περιοδικάκι, μηνιαίο, που να δημοσιεύει κυρίως τις έκθέσεις των συμμαθητών του. Το όποσκέθηκε να τον όποστηρίξουν, να γίνουν όλοι συνδρομηταί. (Και τό πιστεύω. Υποθέτω μάλιστα πως ο νέος αυτός ένθουσιασμός δεν θά σβύσει όσο γρήγορα ο άλλος δεν τό κουλούρια. Καθένας, δλέπετε, έχει τη φιλοδοξία να βλέπει τό έργάκι του τυπωμένο. Κουλουροπόληδες στην πόλη εκείνη σπάχρουν κι' άλλοι: δεν όπάχρει όμως κι' ένα περιοδικό, πρόθυμο να δημοσιεύει τις έκθέσεις των μαθητών.) Ναί, άλλα για να βγεί αυτό τό περιοδικό, ο έκδότης έπρεπε να τυπώσει πρώτα μιάν άγγελία και να μαζέψει συνδρομές. Και γι' αυτό ίσχυ-ίσα πστάχτηκε για λίγες ήμέρες στην Αθήνα, όπου έχει κάποιους μακρινούς, πλουσίους συγγενείς. Και, άφου τόν «έδιωξαν» αυτόι, ήρθε να παρακαλέσει έμένα να τον βοηθήσω, χωρίς να είμαι ούτε συγγενής του, ούτε πλούσιος... Αλλά δεν πρόκειται τώρα για τη βοήθεια που μου ζήτησε. Πρόκειται μόνο για την ιστορία που μου διηγήθηκε. Δεν είναι άλήθεια συγκινητική; Να ένας νέος που έχει τόσον πόθο να μάθει, να όψωθί, να γίνει άνθρωπος χρήσιμος στον έαυτό του και στους άλλους, και που συναντά τόσες δυσκολίες και καταφεύγει σε τόσα μέσα για να τις όπερική, χωρίς να χάνει τό θάρρος του, τη θέλησή του, τό ζήλο του, την έπιμονή του και την όπομονή του... Νομίζετε πως είναι πολλοί τέτοιοι στον κόσμο; Δεν τό πιστεύω. Οι περισσότεροι, άμα βρεθούν σε άδέξοδο, άφίνουν τά γράμματα μιά χαρά, πιάνουν μιά εργασία και ήσυχάζουν. Έκείνοι που αυτό θά τους έστοιχίσει τη ζωή, είναι λίγος, είναι έξαιρετικοί, κι' όλοι όσοι μπορούν, θά έπρεπε να τους όποστηρίξουν. Και να σάς πώ καλύτερα την ιδέα μου: Δεν με νοιάζει τόσο για τους μεγάλους έκείνους που άρνήθηκαν σ' αυτόν τον καλό νέο τη βοήθειά τους. Με νοιάζει περισσότερο για τά παιδιά που έπαψαν ναγόραζουν τά κουλούρια του. Η εδγενική τους συγκίνηση έπρεπε να νάναι πιά σταθερή και να μη σβύ-

ση τόσο γρήγορα ο άγιος ένθουσιασμός των πρώτων ήμερών για τον φτωχό συμμαθητή που είχε γίνει και κουλουροπόλης...

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΤΖΑΚ

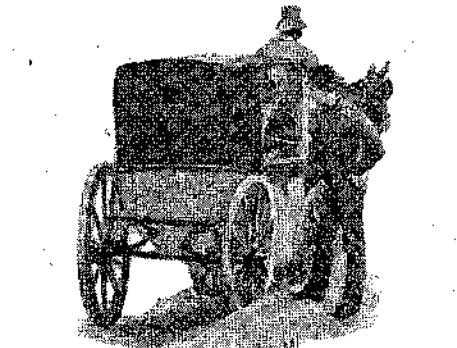
Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο για την «Διάπλασι» από τον κ. Γρ. Ξανόπουλο.

Συνέχεια από τό προηγούμενο

Αισθανόνταν πως τίποτε καλό δεν ήταν γι' αυτούς εκεί-μέσα και μόντευαν, θάλεγες, τό φαρμακερό βλέμμα που τους έρριχναν τά ματογυάλια του γιατρού Χίρς, κρυμμένα πίσω απ' τις κλειστές γρίλλες. Δεν είχαν όμως άδικο να φοβούνται την κατασκοπεία του; Μεταξύ του Νταρζαντόν και του γιου της Ίδα, όλα πιά δεν είχαν τελειώσει; Πραγματικά, τρεις μήνες τώρα είχαν να ιδωθούν, ζούσαν χωρισμένοι και τό μίσος τους χόρριζε καθέμερα και περισσότερο. Η Ίδα, που φοβόταν τις «σκηές», δεν έπιχειρούσε καν να τους συμφιλώση. Είχε πάψει πιά να μιλήσει στον άντρα της για τό γιό της. Και για να τον βλέπει κάπου-κάπου, πήγαινε και τον έδρισκε, άφου τουγραφε πρώτα δυό λόγια, πότε στο μηχανουργείο, πότε σε καμμιάν εκκλησιά, πότε σε κανένα πάρκο. Έτσι καμμιά φορά, —σπάνια όμως,—οι εργάτες κι' οι εργάτριες του Έσσαντέκ έδλεπαν τον Τζάκ μπροστά σ' ένα σταματισμένο άμάξι, να μιλά σβαρά και τρυφερά σε μιά όμορφη και κομψοτυμένη κυρία της «άριστοκρατίας», που έσκυβε απ' τη θυρίδα τό πρόσωπό της, σκεπαμένο με βέλο πυκνό, σά να μην ήθελε να τη γνωρίσουν. Πώς λοιπόν να μη φαντάζονται πως ο σύντροφός τους ήταν κανένας πρίγκιπας Ροδόλφος; Μιά μέρα, καθώς έβγαίναν μαζί από την εκκλησιά, ή μητέρα του, με κάποιο δισταγμό, του είπε: —Χρυσέ μου Τζάκ... δεν ήθελα να σε στενοχωρήσω... αλλά, αν μπορούσες... Φαντάσου, έπεςα έξω αυτές τις ήμέρες και δεν έχω άρκετά λεπτά για να περάσω ως τό τέλος του μηνός που θά μου ξαναδώσει... Ούτε το μωό να τό γυρέψω... οι δουλειές του πάνε τόσο άσχημα... είναι κι' άρρωστος... τον λυπάμαι... Αν μπορούσες να με δανείσης έσύ, και σε λίγες μέρες... Δεν την άφησε να τελειώση. Ό,τι είχε πάρει τό μισθό του και, κοκκινίζοντας, της τόν έδωσε δλον. Έπειτα, στο φώς του δρόμου, την κοίταξε καλύτερα. Είδε τότε τό γελαστό και πρόσωπο μερικώς ρυτίδες βαθείες, που στο μισόφωτό της εκκλησιάζ δεν τις

είχε διακρίνει, και τό πρόσωπο αυτό, τόσο δροσερό, τόσο άνθηρό ως τότε, του φάνηκε σά μαραμένο, σαν ξεραμένο, σαν ξεπλυμένο από δάκρυα. Έκλαψε λοιπόν συχνά ή μητέρα του; Τόσο ήταν δυστυχισμένη;... Κι' αισθανόθηκε γι' αυτήν έναν άπέραντο οίκτο. —Μητέρα, της είπε, αν δεν ζής πιά στο σπίτι του καλά, αν σε βασανίζη... έγω είμαι έδώ. Έλα να με βρης όταν θέλεις. Θάμαι τόσο ευτυχής, τόσο περήφανος, να σ' έχω μαζί μου!... Διαμαρτυρήθηκε: —Τί λές, παιδί μου! Μπορώ να φήσω τον άντρα μου;... Όσο τουλάχιστο δεν με διώχνει αυτός... Και βιάσθηκε ναφήσει τον Τζάκ και ναπομακρυνθή, σά να φοβήθηκε μην όπακούση στον πειρασμό. Η άλήθεια είναι πως με τον νευρικό, τον μισότρελο εκείνον ψευτοποιητή, τώρα μάλιστα που οι δουλειές του δεν πήγαιναν καλά, ή ζωή της είχε καταντήσει μαρτύριο... Ε'. Τό σπιτικό του Τζάκ Ένα πρωί καλοκαιριάτικο, στο πρόσταιο Μενιλοντόν, στο εργατικό σπίτι όπου κατοικούσε ο Μπελιζαίρ με τον «σόνικο». Είχαν σηκωθεί κι' οι δυό από τά χαράματα. Ο ένας πηγαινόρχεται κύττα-κύττα, όσο μπορεί πιά σιγά, σκουπίζει, σιγυρίζει, γυαλίζει παπούτσια. Ο άλλος, καθισμένος κοντά στο κάρθυρο, μελετά. Όταν σηκώνη τά μάτια του απ' τό βιβλίο, βλέπει μπροστά του την ταίγκινη σκεπή μιάς φάμπρικας. Σε λίγο, όταν θά τη χτυπήσει ο ήλιος, ή σκεπή αυτή θά γίνει ένας καθρέφτης έκθαμβωτικός, άνυπόφορος. Τώρα όμως, στο φώς της αύγης, στίλβει γλυκά κι' ή καμινάδα που όψώνεται στη μέση της, δεμένη με σχοινιά από άλλες γύρω σκεπές, μοιάζει σαν κατάρτι καραβιού που πλέει σε μιά γαλήνια άχρονόδινη θάλασσα. Κάτω στην αύλή, τά κοκόρια λαλούν. Άλλο τίποτα δεν ακούγεται ως τις πέντε. Κι' άξαφνα άντηχεί μιά κρυγή: —Τό ψωμί!... Τό ψωμί!... Είναι ή γειτόνισσα του Τζάκ που άρχίζει τη δουλειά της. Με την ποδιά γεμάτη καρβέλια λογής-λογής, ζεστά άκόμα και μυρωδάτα, τριγυρίζει τους καθρόρους του μεγάλου σπιτιού και σε κάθε πόρτα σχεδόν άφίνει από ένα-δυό, φωνάζοντας κιάλα, για να ακούσουν και να βγουν να τά πάρουν: —Τό ψωμί!... Τό ψωμί!... Είναι ή φωνή της ζωής, ή εύγλωττη κι' άκαταμάχητη. Να τό ψωμί,—τό ψωμί που τόσο δύσκολα κερδίζεται, μά που άνταμείβει τον κόπο, έγκαρδιώνει τον εργάτη, χαροποιεί τό σπιτι, ζωογονεί τό τραπέζι. Θά χρειασθή

απ' αυτό για τό σακούλι του πατέρα, για τό καλάθι του παιδιού που πάει σχολείο, για τον πρωινό καφέ, για τη βραδινή σουπα. —Τό ψωμί!... Τό ψωμί!... Με την κραυγή της κυρίας Βειπέρ, που άνεδοκατεβαίνει δια τά πατώματα, τό εργατικό σπίτι ξυπνά, οι πόρτες μισανοίγουν και τά παιδιά άρπάζουν τά καρβέλια με ξεφωνητά και με γέλια χαρής. Σε λίγο όλοι είναι στο πόδι. Άντικρύ στον Τζάκ, απ' τόλλο μέρος της φάμπρικας, ένα πλήθος παραθωράκια άνοίγουν. Στο ένα κάθεται μιά λυπημένη γυναίκα, που ράβει στη μηχανή, βοηθούμενη από τό κοριτσάκι της. Στο άλλο μιά μεγάλη κοπέλλα, με τό καπέλλο της κιάλα, —θά είναι εργάτρια, έτοιμη να φύγει για τό κατόστημα,—σκυβινα κόψη ψωμί για τό κούτι της... Όλες αυτές οι φτωχικές κατοικίες βλέπουν στο πιασρό μέρος ενός πελώριου σπιτιού που είναι

«Έδλεπαν τον Τζάκ μπροστά σ' ένα σταματισμένο άμάξι να μιλά...» (Σελ. 192, στ. γ')

μαύρο κι' άσχημο. Αλλά ο σπουδαστός δεν μελαγχολεί. Ένα μόνο πράγμα τον άγγίζει: ή φωνή μιάς γριάς, που την άκούει κάθε μέρα, την ίδια ώρα, να λήη και να ξαναλέη: —Άχ! τί εύτυχισμένοι που είναι όσοι ζούν στην έξοχή τώρα τό καλοκαίρι!... Σε ποιον τό λέει αυτό ή φτωχή γριά; Σε κανένα και σ' όλους. Μά ο Τζάκ που την άκούει, είναι σύμφωνος. Κι' άμέσως ο νοός του πετά σ' ένα δρομάκο χωριού, σ' ένα σπιτάκι με πράσινη πόρτα, που έχει μιάν άσπρη πλακίτσα με την επιγραφή: Κ ό δ ω ν υ κ τ ό ς... Άξαφνα, ενώ κάθεται συλλογισμένος, ξεχνώντας μιά στιγμή τη μελέτη του, άκούει απέξω, στο διάδρομο, σά θρόισμα μεταξωτού φουστανιού και τον κρότο του κλειδιού που κάποιος άδέλιος τό γυρίζει στην κλειδαριά του. —Δεξιά! φωνάζει ο Μπελιζαίρ που κούει τώρα καφέ. Τό κλειδί γυρίζει άριστερά. Κι' έπειδή τό κλειδί έξακολουθεί να

γυρίζει άριστερά, ο Μπελιζαίρ χάνει την όπομονή και πάει νανοιξη, με τό μύλο του καφέ άκόμα στα χέρια. Στην κάμαρα εισορμά ή Ίδα Νταρζαντόν. Ο γυρολόγος τά χάνει μπροστά της και κάνει ένα σωρό ρεβερέντες, ενώ ή μητέρα του Τζάκ, που δεν γνωρίζει τον άσχημο κι' άχτένιστο αυτόν άνθρωπο, όπισθοχωρεί: —Με συγχωρείτε, κύριε... έκαμα λάθος... Άκούγοντας αυτή τη φωνή, ο Τζάκ πετιέται: —Μά όχι, μαμμιά, δεν κάνεις λάθος καθόλου!... —Α, Τζάκ!... παιδί μου!... Πέφτει άπάνω του, τον άγκαλιάζει, σαν να ζήτηε άσυλο, προστασία. —Σώσε με, Τζάκ! όπερκαπίσου με!... Ατόός ο άνθρωπος έτόλμησε και να με χτυπήσει!... Ναί, ο άθλιος! Σήμερα τό πρωί, άμα γύρισε,—γιατ' είχε ξεθυμήσει με τους φίλους του έξω,—θέλησα να τό κάμω μιά παρατήρηση. Κι' έγινε έξω-φρενών απ' τό θυμό του, και σήκωσε χέρι... αυτός, σήκωσε χέρι σε μένα... σε μένα, που θυσίασα γι' άγάπη του και τόν έαυτό μου, και τό παιδί μου, και τά πάντα! (Άκολουθεί)

ΧΙΑΙΑ ΜΥΡΙΑ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟ ΝΟΜΑΡΧΗ I

Παλιό «Παιδικόν Πνεύμα» άλλ' από τό νοστιμότερα. Ο μικρός Νίκος δεν μπορούσε να καταλάβη γιατί γελούσαν τόσο με τον Κουφιουκεφαλάκη που δεν ήξερε ποιός ήταν ο πατέρας των υιών Ζεβεδαίου. —Δεν είναι καμμιά κουταμάρα αυτό, έλεγε. Τό παιδί μπορεί να μην τό άπάντησε στην Ίστορία του ή να τό έξχασε. Να κι' έγώ, να σάς πώ την άλήθεια, δεν ξέρω τον πατέρα των υιών Ζεβεδαίου. —Τί λές εκεί, κουτεντέ; I φώναξε με θυμό ο μεγάλος άδελφός του Νίκου. Δεν ξέρεις ποιόν είχαν πατέρα οι υιοί του Ζεβεδαίου; —Όχι! —Όχι;... Μά για σκέψου, παιδί μου... —Τί να σκεφθώ; άφου δεν τό ξέρω; άφου δεν μου τόπαν ποτέ;... —Μά σου τόπαν, μά σου τό λένε! Για πρόσεξε... Να, να. Υπόθεσε πως σε ρωτούν: Οι υιοί του κυρίου Νομάρχη ποιόν έχουν πατέρα; Τι θάπαντήσης; —Έ, καλά! Τόν κύριο Νομάρχη. —Όρα! Λοιπόν τό ίδιο: Κι' οι υιοί του Ζεβεδαίου ποιόν έχουν πατέρα; —Α! κάνει τότε ο Νίκος με άπορία και με δυσπιστία. Τόν κύριο Νομάρχη;!

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ουδέν ψευδώνυμον εμπίπτει η αναθεώρησι, αν δεν συνοδεύεται υπό του δι- κειώματος δρ. ΙΟ. — Τα άγκυρώνοντα ή άναγεσόμενα ίσχυουν μέχρι της 30 Νοεμ- βρίου 1927. Όσα συνοδεύονται υπό Α. άνηκουν εις άγόρια και θα από Κ. εις κα- ρίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Στρομφου- πούλα, κ. (ΜΠ). Δίβικιστων, ά. (εγώ). Μαύρος, Αετός, ά. (ΓΜ). Θέμις, κ. (ΤΓ). Σερβία, κ. (Ι); Κολοκυθόσοφος, ά. (Ι); Γίασε- μιά, κ. (Ι+). Κόρη των Κερου- νών, κ. (α+Β). Μορδάμ, ά. (ΓΜ). Μαρία Αντουανέττα, κ. (ΟΚ). Κόμης της Φέρας, ά. (ΙΑ). Που- μενική Φλογέρα, κ. (ΕΚ). Ναύ- της του Εδέϊνου, ά. (ΙΝ). Άρα- μίς, ά. (ΦΥ). Φλογίτσα, κ. !)

Άναγεσσεις Ψευδωνύμων: Θάλασσα, κ.

Η Διάπλασις άσπάζεται τους φίλους της: "Άννα Μ. Παντα- τοσάνε (χαίρω πολύ νά μου γρά- φης" αλλά νά πάρης και ψευδή- νομο)" Εξέπληνη Γατούλαν (κι' εγώ είμαι κατανοησιασμένη με τόσα 10 ποδ πήρες" τό όνομα Γού- λα θέλει όξεία, γιατί είναι της δημοτικής έπου δέν υπάρχουν μα- κιά και βραχιά" μόλις στις άρχαίες λέξεις διατηρούμε την περιορισμέ- νη: α ί μ α, π ν α θ μ α, ρ ή μ α' αλλά ρ ο υ χ ο, Σ π υ ρ ος, π ά μ ε ρ η τ α τ α στήν εαδέλφη Τρελοπόριτσο (ά, όχι! μόνο τά μαθήματα νά μήν άφίγες για μέ- να, γιατί θά κίμη καλά ή μαμ- μά νά σέ πάψη" τό ψευδώνυμο έ- κείνο δέν υπάρχει" πές της άδελ- φής σου ότι την περιμένω)" Κο- σμοχαλάστρα (τό πρώτο όχι" τό δεύτερο και τό τρίτο ναι" πολύ όμορφο τό γραμματικό σου)" Μα- ρίαν Βλαχάμη (δέν παύεται, μή στενοχωρηταί καθόλου γι' αυτό- μόνο κοιτάζε πάντα, από τά τό- σα χρέη σου, νά κάνεις πρώτα τά πιο έπιγιγντα, τά πιο έπιτακτι- κά" και σ' έβρες βέβαια ποιά εί- ναι)" Ζωηρόν Παλιάντον (ελα- ριστώ πολύ γιά τό ξεσπάθωμα)" Ινδιάνη (χαριτωμένης ή φωτο- γραφίες από τό ταξίδι σου" και τό γραμματικό σου μ' εδχαριστή- σε πολύ)" Κεραυνόν (όχι θά ή σ- ποτα δέν ρίχνω άδιάβαστο στό κα- λάθι" αλλά νομίζω ότι δέν ήθελε άκάμα ή ασπρά του)" Έδαν (έχω διπ' όψει μου δύο γεμάτα κι' ά- ραία, όπως πάντα, γραμματά σου' όχι, στην Αμερική δέν έχω κα- νένα Παπαγεωργίου)" Νέμεσιν (πο- λύ εδχαριστήθηκες ό κ. Β. γι' αυτό ποδ μου γράφεις μετά την ά- νάγκη του νέου του βιβλίου Επυ- χερσί και "Ατοχών" στέλλα σου γραμματά θαπαντήσω α:ό έρχόμε- νο)" Έυστάθιον Λαφνομήλην (κομψότατο τό "κατασταχτικό" του Σολλόγου σας)" Φιλόσοφην (δυ- στυχώς, ή απάντησή σου έλήφθη δταν ή "Κυριακή" είχε τελειώσει- πιά)" Μέγαν Εφευρέτην (έλα- θα, εδχαριστώ' έλλοτε όμως μήν τά γράφεις έτσι έλα μαζί' καθένα από χαρτί του)" Μαυρέλ Νικαός (την έστειλα)" Κόντα Ραπανάκη (έστειλα 6 τετράδι' υπάρχει Π. Χ.) Γαλάζιον Οδρανόν (θα ίδω και, αν γίνεται, εδχαριστώ)" Έπα-

μινώνδαν (όλοι είναι όφρατοι!) Κίρκην (κι' εγώ χαίρω δταν λα- βάλω γραμμα σου" έστειλα 24 τε- τράδια)" Μ. Μ. (τόρα μάλλον! σέ παρακαλώ νά μου στέλνεις δι- καλό βρίσκιες" προτιμώ μικρά)" Μυρίτην, Γίασεμίν, Έλενι- τωαν Αντωνιάδου κτλ. κτλ. Ροδόλφον Βαλεντινον, Ερωί- κόν Μεσολόγγι, Έδωστρ. Παζι- νόν, Δίβικιστων (έστειλα). Είς όσας έπιστολάς έλαβα με- τά την 25 Απριλίου, θαπαντήσω στό έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ τού 232 Διαγωνισμοφ. Αί λύσεις άρκται μέχρι 30 Ιουνίου.)

312. Δεξιόγραφος Σμητή θεά τό πρώτο μου, Άστρο τό δεύτερό μου, Τό τρίτο μου άρωτικό, Και τρώς στό σύνολό μου. Λουκής Λάρας

313. Στοιχειόγραφος Ζώου με κέρατα και γένια Τό λαίμό τό άραιγώ, Κι' ένα ποταμό μεγάλο Βλέπω τόρα κι' άπορώ. Ηλιεβγαλη

314. Μεταγραμματισμός Τό μετόνοισα λιγάκι Πού, αντί γά τούβαλα νι, Έχασα τόραλο νησάκι Κι' αυτό τόρα με πορεί. Άριετ

315. Μεταγραμματισμός - Ανα- γραμματισμός. Τής Έλλάδος μικρά πόλις, Νήσος της δά γίνο, μόλις Γράμμα μου άντικαταστήσης Και με άναγραμματίσης. Άττική Αδνή

316. Κενωμένον και άντε- σταρμένον Κυβόλεον 1.— Τά Κύθηρα λέγονται κοι- νώς Τουρίγο (Θεά). 2.— Η μωρία είναι άδερμάπυ- τον (πόλις). 3.— Φρόνιμα, μικρά μου! (τοδ- κος Ιερωμένος). 4.— Τους πτωχούς νά συνδρά- μης (διακριτικόν). Κίς έκάστην των άνωτέρω φρά- σεων περιέχεται άνάποδα από μία των τεσσάρων λέξεων του Κυβόλεου, εις τό όποιον όριζον- τίας και καθέτως άναγινώσκον- ται οι ίδιαι. Τσούχτρα

317. Πτερωτόν Γράμμα Νησις του Αιγαίου— Γίγας— Έπίσημα τόπον— Θεά— Όρο- πέδιον της Ασίας. Πάσαι αι λέξεις αύται έχουν από πέντε γράμματα, έν δε έξ αυτών, τό πτερωτόν, είναι πρώ- τον εις την πρώτην, δεύτερον εις την δευτέρα, τρίτον εις την τρί- την και καθέξής.

318. Αριθμητική δά Λέξων Νεοέλλην σαυτικώς ποιητής— μέλος του προσώπου—προσωπική άντωνυμία+ (ευρωπαϊκή πρώταύ- ουσα— γάλλος μυθιστοριογράφος)— άσθρον+ (ήμεις του 21- νήσος του Αιγαίου)— πρώθεσις. Άδρεϊσμα ύπολοιπόν: Κράτος της Εύρώπης. Έλληνικόν Ίδεώδες

319. Μεσοστιχίς Τά μεσαία γράμματα των κά- τωτι έπιτομένων λέξεων, οι ό- ποιαι έχουν όλοι από επτά, άπο- τελούν άρχαίον θεόν. 1, Θεά' 2, Άπειρος' 3, Άν- θος του άγρού' 4, Τό έναντιον της καταφάσεως' 5, Μυθικός ή- ρως.

Ευστράτιες Παζίνος 320. Έλληνοσύμφωνον Η- ιαι- α- εαι- α- εοπα Πέτρος Ριενόκι

321. Γρίφος στο στο εν εν εν στο στο στο εν εν εν στο στο στο 1 εν εν εν στο στο στο εν εν εν στο στο στο * Άννα Κουτρούλη

Διά τους Γαλλομαθείς 322-326. Lettre Magique Remplacez une lettre a cha- que des mots ci-dessous par une autre, partout la même, et formez sans anagramme cinq autres mots: copeau, sable, sou, rouge, pa- sal. Μέλισσα

ΑΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Δοσής. του φύλ. 7 85. Παράλια (παρά, λεία,) — 86. Φάλαρις (φά, λά, ρίς.) — 87. Άσκη-Θράκη. — 88. Ό μαγαρί- τίς ή μαγαρίτσα. — 89. 90. Έγνάδια ουγ- Α Κ Ν 90. Έγνάδια ουγ- Σ Α Ω 90. Έγνάδια ουγ- Τ Α Η 90. Έγνάδια ουγ- Θ Α Λ Α Σ Σ Α 90. Έγνάδια ουγ- Ρ Μ Ρ 90. Έγνάδια ουγ- Ε Ι Τ 90. Έγνάδια ουγ- Θ Σ Η 90. Έγνάδια ουγ- 91. ΧΙΛΩΝ (Χείρων, Ιό- πη, Αίμα, Μόν, Νοίς.) — 92. ΠΟ- ΣΕΙΔΩΝ (Πλειον, Όρεινός, Σο- φός, Ελδέ, Ίδιος, Αήλιος, Ό- ραίος, Ναδί.) — 93. Οδδεις άνα- μάργητος. — 94. Ό Σικωνίδης συνέθεσεν έπιγράμματα. (δοοι μόνι δις, σύν, έθεσεν επί γράμ- ματο.) — 95. Ν Ο Ε Λ 96. ΜΑΛΗΡΒΕ Ο Ι Σ Ε (Αα, larme, herbe, Ε Σ Α U Ebre, rare, Babel.) L E U R

Νέος Τριμηνάλογος ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Της Α' Περιόδου (1879—1893) από τους έκδοθέντας 24 τόμους έπάρχουν άκόμη μόνον οι εξής πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος και 19ος. Έκαστος τόμος δρ. 25, ταχυδρομικός δε άποστελλόμενος δραχ. 28,50 διά τό Έσωτερικόν και δραχ. 35 διά τό Έξωτερικόν.

Της Β' Περιόδου (1894—1926) ύπάρχουν όλοι οι έκδοθέντες τό- μοι, 33 έν όλω. Έκαστος τόμος άραφος δρ. 80 και ραμμένος δρ. 85. Ταχυδρομικά τέλη έκά- στου τόμου προσθεταί εις τας άνω τιμάς: Διά τό Έσωτερικόν δραχ. 5 ό άραφος και δρ. 15 ό ραμμένος, διά δε τό Έξωτερι- κόν δρ. 23 είτε άραφος είτε ραμμένος.

ΟΙ ΑΛΛΑΞΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ συνδρομηταί παρακαλούνται νά δηλώσουν άμέσως την νέαν τον διεύθυνσιν εις τό γραφείον μας, άποστέλλοντες και δραχμ. 5 διά την έκδόσασιν της νέας ταβλάς. Άλλως δέν εύθύνόμεθα διά την απόλειαν των φυλλαδίων των.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 τό ποιά λέξεις με καίε στοιχεία δρ. 6 (τό ελάχιστον) τίμημα) Πέραν των 10 λέξεων 60 λεπτά ή λέ- ξις, με ποιά δε στοιχεία λεπτά 70 και με κεφαλαία δρ. 1. * Ό χωριστός στίχος δρ. 3. * Η προληρημική είναι άπαραίτητη.

(ΚΖ — 434) Κ ρία Γαλλίς, διπλωματούχος, παρρά- δεσι μαθήματα εις οικογενείας και δε- σποινίδας, Έκμάθησις άσφαλις, άριστα και άόνητος. Συνατάτα θερμάς και παρ- ήριαν. Όδός Παρίνου, άρ 6-Β.

(ΚΖ — 435) Ροδόλφου Βαλεντινο, Αιλιάνου, Με- ρέλλα, Κοκλή, Γιού-Γιού, Τζέου Κοζώνη, Άγγελή Γυμνασιούτα, Βάρ- να του Κανάρη, Νέρισκος, Κρινέσκη Νηρέϊδα, Γαράκαστον, Ντέλλυ, Κωμήσ ο Άραπάκι, Άνταλλάσσου Μ. Μυστικιά: Δίσις (ΚΖ — 369).

(ΚΖ — 436) Ν ακολιτάνα, Έλεβα εδχαριστώ. Αποδομή πολύ, όχι' έλλοτε ίσως Δαρνεσσενφής Όλυμπιονίκης

(ΚΖ — 437) Α γκαμμένη μου ΜΕΛΙΣΣΑ, γιά τό γιορτά- λα σου, θέζω θερμάς εύχάς. ΧΑΝΟΥΜΑΚΙ

(ΚΖ — 438) Ε ίσχυρήν εις τό μαρμένο σαλονάκι της Απαλάσσας, χαίρετά Όλους-εξ. Μαγαλάς, σέ γνωρίζω' είσαι ή Κωτίνα Κοροζή. ΣΕΡΕΝΑ

(ΚΖ — 439) ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΚΑΤΑΜΑΧΤΩΝ Προκηρύσσειμεν διαγωνισμόν διηγήμα- τος, Συμμετοχή 3 δραχ. Προθεσμία 40 ήμερών. Δίσις: Γαρίβετα 3, Βόλον. Κερσώνε, Σίφωνα, ερχοσθε στον Σύ- λογο μέσ:

(ΚΖ — 440) Σ φής, πήρες κι' άλλο ψευδώνυμο και άρχίζεις από Μά... ΚΙΟΝΙΣΜΟΝ ΠΝΙΟ (ΚΖ — 441) Α νταλλάσσα Μ. Μυστικιά με έδες τις δι- απλασοπόλες μέσον διαπλάσεως. Νέμεσις

ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΩΝ

Κ αρδιναισται (δέν καταδεχόμεσται με κεφαλαία), διασφίκατε και σπαστάς τό μοστίκι ΣΑΠΟΥΝΟΦΥΣΚΑ διελέθη εις τέ ή- ών συνετήθη, δηλ. όνοματα και ψευδώνυ- μα μηδελιαν έχοντα σέσον... Έπίτος... (Σημ. Διαπλ. ενός !...) Οί δύο πρώτοι ποδ έθροπον στο σύλλο- γο λαμβάνουν έν ΑΣΙΩΜΑ.

(ΚΖ — 433) Δ εν πιστώ νά μου κρηθήτε ένα σφ- τετραδικάκι, ΜΥΡΗΝΗ, ΑΦΡΙΣΜΕΝΟ ΚΥΜΑ, ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΣΤΙΣ ΠΑΠΑΡΟΥΝΕΣ, ΛΕΑΙΑ, ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΙΕΡΕΔΕΣ !... ΓΙΝΟΣ ΒΟΥΓΑΙ

(ΚΖ — 444) Η Γίασεμιά προκηρύσσει διαγωνισμόν Μ. Μυστικιών. Συμμετοχή διδραχμών, προθεσμία διμήνου. Δίσις: Φερεντινός, Μιχαήλ Βόδα 190, Άθηναι.

(ΚΖ — 445) Α έλια, Φιλόσοφην, Κόρη των Αθηνών, έλλάξομε τετραδικάκι: Δίσις: (ΚΖ — 105). Αδρα τού ΕΞέτινον

(ΚΖ — 446) Μ παίνοντας στο Διαπλάσοκοσμο χαίρε- τά Όλους και ίδιός Σωματοφύλακός. ΑΟΩ, με θέλεις άντιμυροσπο τό Π, Φαλίφρον: Γράφε. Δίσις: ΑΜΩνάς 49, Παλ. Φάληρον. ΜΟΡΦΑΜ

(ΚΖ — 447) Κ αθηνητής Γυμνασιού άναλαμβάνει προγυμνασιού καθήτων Έλληνικό Σχολείο και Γορνακίο εις τό μαθηματι- κά. Πληροφορία εις τό Γραφείον μας.